

Skogen är stämningsskapare, främst som bakgrund, idé och hållare för dimmor.

Ja, så tror jag det är för de flesta svenskar. De har numera inget närmare förhållande till skogen. Men vi kommer ur den, den utgör 69 procent av Sveriges yta – den är på något sätt bakgrunden till allt, om än suddig... hållare för dimmor... stämningsskapare.

Vi säger skogen men menar egentligen granplanteringen. Tuktade pelarsalar.

Ja, så är det. Fast de flesta vet inte att det är det de menar.

Några förmodade mesar kan lika gärna vara tinnitusen.

Skitkul. Kan bero på att jag inte hör så bra nuförtiden, men nog tycker jag det för det mesta är särdeles tyst skogen (bortsett från bruset från närmaste bilväg förstås), särskilt på hösten och vintern förstås. Mesarna är glesa och svåra att uppfatta, för att inte tala om kungsfåglarna, Sveriges minsta fågelart (ryms i en tändsticksask, om man pressar lite), vars läte ligger på högdiskantig pipnivå. Så ja, det kan lika gärna vara tinnitusen...

En storm kom och rötterna blev synliga. Granarna vek sej som persilja. Blåsten fick fritt spelrum, som människan.

Det skogsstorbolag eller den skogsägare som kalhuggit och sen planterat gran och som fått se det mesta blåsa ner i stormen ska inte gnälla. Det visste vi ju på förhand. Granen har ytliga rötter och utgör stort vindfång.

Skogen som idioti på rot. Odling av enfald. En golfbana på höjden.

Pur förkonstling.

Förvedad räntabilitet.

En framgångsrik celluloser.

Om jag inte gapflabbar så beror det på att jag skrockar förtjust... Det är så genialt! Så ordekvilibristiskt. Så mitt i oxögats prick.

Ändock susar den.

/.../

Ändock och alltjämt på nåt underligt sätt mer än summan av sina stammar.

Nu blev jag rörd...

Skogen är folkvisan inuti massaveden och klirret i viltstängslet.

Skogen är lingonet i sej. Regnbågen i dieselpölen. Fästingen i ljumskan.

Skogen är prostatan på älgpasset.

Skogen är alla dessa böcker om skogen.

Skogen är skafferi, främst för poeter.

Tänk dock på att gamla kråkor måste kokas länge (cirka fyra timmar) innan dom kan spisas, dom är ofta smockade med parasiter. Sniglar också, bör aldrig förtäras.

Genialt igen... Blandskog blir allt mer sällsynt, men blandningen av allt skogen står för, den mentala skogsdiversiteten, den avtar inte.

Skogen är ett förlorat Karelen. Kalevala mumlande i varje kotte.

Skoggen är pissepaus.

Skogen är villande mo.

Lagd skog ligger.

Alltmedan den åttatandade barkborren inväntar våren: bola och äta, bola och skita, sen sova lite och bola och äta. Som det ska slumpa sej enligt planen, den icke befintliga men med Skogsstyrelsens parallella.

Ja, vad ska man säga; uttrycksförmågan tryter (min alltså, Törnqvists tryter aldrig, det står helt klart).

Bortom orden lockas jag att citera en av mina gamla favoritdikter av Elmer (Diktonius), ur samlingen *Jordens ömhet* från 1938:

Brus

Och skogens lummigt breda brus.

Fast man sitter i sorgen,

och anar och vet,

och det är det värsta -

men skogens lummigt breda brus.

Och att ekorn glider

från gren till gren

så vigt

och röda rönnen brinner -

och skogens lummigt breda brus.

Med grå himmel

och man sitter i sorgen,

och vet -

men skogens lummigt breda brus.

Brett brus.

Och det brusar.